111| Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ φθάση εἰς τὸ τέρμα τοῦ προορισμοῦ του ὀφείλει νὰ ἀνεύρη τὴν ἀτραπόν, τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς αὐτόν.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/111-ὁ-ἄνθρωπος-διὰ-νὰ-φθάση-εἰς-τὸ-τέρ/

Διὰ νὰ ἀνεύρῃ δὲ ταύτην, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος δι’ ἀναλόγου πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ἐξασκήσεως, ἵνα μὴ καθ’ ὁδὸν προσκόπτῃ ἑκάστοτε ἐπὶ τῶν αὐχμηρῶν λίθων ἢ βυθίζονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τοῖς κοιλώμασι τοῦ ἐδάφους ἢ τοῖς λάκκοις τοῖς πεπληρωμένοις ἀργιλώδους βορβόρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἤθελον ἀποτελματωθεῖ.

Ἐκτὸς τούτου δέον νὰ προπαρασκευασθῇ καταλλήλως ἐπὶ μακρὸν χρόνον προσευχόμενος καὶ αἰτῶν, ἵνα ἡ Ὑπερτάτη Δύναμις τοῦ Ἀπείρου Νοῦ συγκατανεύσῃ καὶ ἀποστείλῃ αὐτῷ Πνευματικόν τινα Ὁδηγὸν ἐκ τοῦ διαστήματος καὶ ὁδηγήσῃ αὐτὸν ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν σκολιῶν διακλαδώσεων τῆς ἀτραποῦ, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὗτος θὰ ἐχάνετο καὶ ματαίως θὰ ἐκοπίαζε νὰ ἐξέλθῃ ἢ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἀληθῆ δρόμον τῆς κατευθύνσεώς του.

Ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐξασκούμενοι, κοπιάζοντες, ἐμμένοντες εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν μετὰ πολλοῦ κόπου κατορθώνουν οὗτοι νὰ ἐπιτύχωσιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ καθίστα αὐτοὺς εὐδαίμονας καὶ θὰ ἐπλήρου τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἀφάτου εὐτυχίας.

Ὁ Πνευματικὸς αὐτῶν Ὁδηγός, ἐὰν ἀνήκῃ εἰς Ἀνωτάτην ἱεραρχίαν, θὰ διήνοιγε πρὸ αὐτῶν τὴν ἐκ τῶν ἀκανθῶν καὶ ἄλλων ἐμποδίων πληρουμένην ἀτραπόν των καὶ θὰ ἄφηνε αὐτοὺς ἐλευθέρους μόνοι των νὰ διανύσωσι τὸ ὑπόλοιπον αὐτῆς διάστημα.

Ὅσον καὶ ἂν ἦσαν οὗτοι προσηλωμένοι καὶ τελείως ἀφοσιωμένοι ἐν τῷ ἔργῳ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνέθετεν αὐτοῖς, ἡ ἀπέναντι αὐτῶν ἐνέργεια καὶ προτροπή του δὲν θὰ ἐξήρχετο τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων ἑνὸς καλοῦ συμβούλου. Θὰ ἀνέμενε, θὰ καθωδήγῃ αὐτούς, ἐφ’ ὅσον οὗτοι δὲ ἐτήρουν τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν ὑπ’ αὐτῶν ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων καὶ κανόνων ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀναληφθὲν ὑπ’ αὐτῶν πνευματικὸν ἔργον, οὐδόλως δὲ θὰ παρεξέκλινον αὐτοῦ, διότι αἱ συνέπειαι τῆς παρεκτροπῆς αὐτῶν θὰ εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν τελείαν ἐγκατάλειψιν τοῦ Πνευματικοῦ αὐτῶν Ὁδηγοῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ τόσου κόπου καὶ μόχθου κατώρθωσαν νὰ προσελκύσωσι πρὸς ἑαυτούς.

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς τόσον μοχθήσαντας καὶ κοπιάσαντας τούτους, τοὺς ὁλοψύχως ἀφοσιωθέντας ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τοῦ ἔργου των, ὑμεῖς χωρὶς κἂν νὰ κοπιάσητε, χωρὶς νὰ ἐπιδιώξητε, χωρὶς νὰ ἀφιερώσητε ὄχι πλέον τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας ὑμῶν, ἀλλὰ ἐλάχιστον περίσσευμα ἐκ τοῦ χρόνου τῆς ἀναπαύσεως σας ἔσχετε, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τονίσῃ, τὴν προτεραιότητα νὰ ὁδηγηθῆτε παρὰ τοῦ **Ἀνωτάτου ἐν πᾶσι Πνευματικοῦ, Ἄρχοντος τοῦ Ὑψίστου καὶ Μοναδικοῦ ἐν τῇ Ὑπερτάτῃ τοῦ κόσμου βαθμίδι Πνευματικοῦ Ὁδηγοῦ** καὶ παρ’ Αὐτοῦ ἐπανειλημμένως προετράπητε νὰ ἀκολουθήσητε τὸν δρόμον ἐκεῖνον, ὅστις ἀσφαλέστερον καὶ συντομώτερον ἤθελε σᾶς καθοδηγήσει παντὸς ἄλλου εἰς τὸ τέρμα τοῦ προορισμοῦ ὑμῶν.

Ἀτυχῶς ὅμως, εἴτε διότι δὲν ἔχετε συναίσθησιν καὶ ἐπίγνωσιν τῆς ὑψίστης σημασίας τῆς σχέσεως, ἥτις σᾶς παρεχωρήθη, **εἴτε ἀγνοοῦντες ἐν τῇ σμικρότητι καὶ στενότητι τῆς ἀντιλήψεώς σας τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐξαιρέτου εὐνοίας, ἥτις σᾶς παρεσχέθη ὑπ’ Αὐτοῦ, τυφλοὶ τούς τε ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πνεῦμα,** δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἴδητε τὴν Ἀλήθειαν καὶ κωφοὶ κατὰ τὴν ἀκοὴν καὶ τὰ ὦτα δὲν θέλετε ν’ ἀκούσητε τῶν συμβουλῶν καὶ παροτρύνσεων Ἐκείνου, Ὅστις ἀνέλαβε νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ προορισμοῦ σας, πρὸς τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθειαν.

Ἄλλοτε ἀμφιβάλλετε, ἄλλοτε δυσπιστοῦντες, ὁτὲ κλονιζόμενοι, ὁτὲ ἀδρανοῦντες κατηναλώσατε τόσον πολύτιμον δι’ ὑμᾶς καὶ διὰ τὴν προαγωγὴν ὑμῶν καὶ τοῦ ἔργου ὑμῶν χρόνον ἄνευ οὐδενὸς - ἀποτελέσματος. Ἀδρανεῖτε πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἔργον. Ἐθελοτυφλεῖτε πρὸς πάντα. Κωφεύετε ὡς πέριξ ὑμῶν νὰ μὴν ὑφίσταται ἡ παραμικρὰ κίνησις. Δὲν δίδετε σημασίαν οὔτε εἰς τοὺς λόγους Μου, οὔτε εἰς τὰς συμβουλάς μου, οὔτε εἰς τὰς ὁδηγίας Μου, οὔτε καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν παρακέντησιν ἔστω ἴχνους ἀμυδρᾶς περιεργείας.

Ἄνθρωποι, οὐδόλως δυνάμενοι νὰ τύχωσι τοιαύτης ἐξαιρετικῆς ὡς ὑμεῖς εὐνοίας, τοῦ νὰ τύχωσι τοιαύτης τινος Ἀποκαλύψεως, ἢ νὰ λάβωσιν ἔστω καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἐπιλύσεως τῶν μᾶλλον δυσλύτων προβλημάτων καὶ ἀπορίῶν αὐτῶν, ἀλλ’ ὑπὸ μόνης τῆς ἰδέας τῆς ἐξυπηρετήσεως ἑνὸς οἱουδήποτε σκοποῦ, ἀφοσιώνονται εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ὁλοψύχως καὶ πολλάκις θυσιάζονται ἤ προθύμως καὶ καρτερικῶς ὑφίστανται μαρτυρικοὺς πόνους, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἀνταποδόσεως.

Ὑμεῖς οὔτε εἰς θυσίας πέραν τῶν ὑλικῶν ὑμῶν δυνάμεων ὑπεβλήθητε, οὔτε εἰς μαρτύρια, οὔτε καὶ ἀπαιτήσεις ἐξικνουμένας πέραν τοῦ φορτίου ὄχι πλέον τῆς καθημερινῆς ἐργασίας ὑμῶν, ἀλλ’ ὀλιγοώρου τοιαύτης τὸν μῆνα!

Καὶ ἀπορεῖτε, διότι ἐπὶ τόσα ἔτη συνδεθέντες μετ’ Ἐμοῦ δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἀποκτήσητε τὴν δύναμιν, ἥτις θὰ σᾶς ὡδήγει ἐλευθέρως εἰς τοὺς Ἀνωτέρους Πνευματικοὺς Κόσμους ἢ θὰ σᾶς

παρεῖχε τὰ μέσα ν’ ἀνέρχεσθε ἐλευθέρως καὶ κατὰ βούλησιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ διάστημα τὸ χωρίζον ὑμᾶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους κόσμους καὶ νὰ εἰσέρχεσθε ἐν αὐτοῖς ὁπόταν ἡ συγκατάθεσις ἡμῶν τὸ ἀπῄτει.

Καὶ κάμνετε ἴσως τὰς σκέψεις αὐτάς, χωρὶς νὰ ἀπορῆτε, πῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐθελοτυφλοῦντες καὶ κωφεύοντες εἰς τοὺς λόγους καὶ παροτρύνσεις Μου μηδεμίαν σημασίαν δίδοντες εἰς αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ τῆς ἁπλῆς περιεργείας ἐστερημένοι κατορθώνετε καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐπικοινωνῆτε μετ’ Ἐμοῦ καὶ δὲν σᾶς ἐγκατέλειψα πρὸ πολλοῦ.

Ὁ Ἀνώτατος Ἄρχων συγκατατίθεται νὰ ἐπικοινωνῇ μεθ’ ὑμῶν. Φθάνει εἰς τὸ ταπεινὸν ἐπίπεδον νὰ κατέλθῃ μέχρις ὑμῶν ἐν ἐπιγνώσει, ὅτι θὰ ταπεινωθῇ ἔτι περισσότερον διὰ τῆς κωφεύσεως ὑμῶν εἰς τοὺς λόγους Του. Διότι ἡ τοιαύτη παρ’ ὑμῶν ἄχρις ὥρας ἐπιδειχθεῖσα ἀδιαφορία δὲν εἶναι πλέον ἄρνησις τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν λόγων Του, ἀλλὰ καὶ προσβολὴ καὶ ταπείνωσις Αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν Ἐμοῦ θὰ εἶχε ἀκούραστον καὶ ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν νὰ ἐπιμένῃ ἐπὶ τόσον χρόνον διὰ νὰ σᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ἀτραποῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνὰ ἕκαστον ὑμῶν βῆμα παρεκκλίνετε.

Πᾶς τις ἄλλος εἰς τὴν θέσιν Μου θὰ ἠδιαφόρει καὶ θὰ ἐκώφευεν εἰς τὰς παρακλήσεις ὑμῶν, ἐὰν συνωδεύοντο ἔστω καὶ μὲ δάκρυα ὀλοψύχου καὶ εἰλικρινοῦς μετανοίας.

Ἀδιαφορεῖτε ὑμεῖς καὶ κωφεύετε, ἀλλ’ Ἐγὼ ἐνεργῶ πάντοτε καὶ παραμένω ἄγρυπνος. Ἀναμένω ὡς ἄγρυπνος σκοπὸς νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ, ὅπου σᾶς ὑπησχέθην. Ἀδιαφορῶν διὰ τὴν τήρησιν τῶν λόγων καὶ τῶν ὑποσχέσεών σας, ἐξακολουθῶ νὰ διατηρῶ τοὺς λόγους καὶ τὰς ὑποσχέσεις Μου.

Ἄγρυπνος φρουρὸς τοῦ Ἔργου Μου, ἐξακολουθῶ νὰ τηρῶ τὴν περιφρούρησιν ἐκείνων, οὓς ἐπεθύμησα νὰ ἔχω συνεργούς, ἀδιάφορον ἐὰν οὗτοι ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι παραβάται τοῦ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ Ἐμὲ καθήκοντός των. Ἀλλὰ ἐξακολουθῶν νὰ ὑπομένω καὶ ν’ ἀναμένω νὰ ἀφυπνισθῆτε ἐκ τοῦ καταλαβόντος ὑμᾶς ληθάργου καὶ νὰ συνέλθητε εἰς ἑαυτούς, ἕως πότε θὰ ἀναμένω;

Ὁ χρόνος παρέρχεται ὁ τόσον πολύτιμος δι’ ὑμᾶς καὶ παρ’ ὅλας τὰς προτροπάς Μου ἐξακολουθῆτε νὰ τὸν ἀφήνετε νὰ ἐξαντλῆται εἰς μάτην, ἄνευ οὐδενὸς σκοποῦ καὶ ἐπιδιώξεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν ὑμῶν προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν.

Ἀλλὰ ἐὰν ἡ Ὑπομονή Μου ἡ Ἀνεξάντλητος ἔχῃ ὡς ὅριον τὸν Ἀτέρμονα χρόνον, ἡ ζωὴ ὑμῶν δὲν ἐπιδέχεται οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἀναβλητικότητα διότι ὁ περιωρισμένος χῶρος των ὁρίων της ὁλοὲν καὶ στενοῦται καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμή, καθ’ ἣν θὰ εἰσέλθητε εἰς ἄλλον κύκλον ζωῆς, χωρὶς νὰ ἔχητε διαδράμει ἐλαχίστην ἀπόστασιν ἐκ τοῦ κύκλου τῆς παρούσης ὑμῶν ζωῆς ἐν σχέσει πρὸς τὶ διάστημα, τὸ ὁποῖον εἴχετε καθῆκον νὰ διανύσητε. Καὶ θὰ ἀπαιτηθῇ τότε νέα ζωὴ μὲ μεγαλυτέρας

ὑποχρεώσεις καὶ μὲ περισσότερα ἐμπόδια καὶ κατά τὴν νέαν ταύτην ζωὴν ὑμῶν δὲν θὰ ἔχετε τὴν Μακροθυμίαν καὶ τὴν Ὑπομονὴν Ἐκείνου, Ὅστις ἐκ τοῦ Ὕψους Αὐτοῦ νὰ ταπεινωθῇ καὶ πάλιν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐκλιπαρῇ ὑμᾶς καὶ ὑμεῖς τυφλοὶ καὶ κωφοὶ νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ ἐμμένητε ἀδρανοῦντες καὶ ἀδιαφοροῦντες ἄνευ οὐδεμιᾶς προσπαθείας καὶ συγκινήσεως.

16/8/1933